

BLODSSYSTEMER

av

Amanda Sköld**Del 1**

Assar hade inte träffat henne på fyra år; nu stod Rifla framför honom, likt en gast från forna tider. Hjärtat skenade i bröstet, tungan förvandlades till aska, det svindlade i magen. Han klamrade sig fast vid träkäppen.

Det måste vara ett bländverk.

Riflas stirrade – de hasselnötsbruna ögonen brann som två tunga, mörka klot.

”Assar.” Rösten drev in som en vindstöt i hans medvetande.

Kvinnan framför honom var välbekant och samtidigt främmande; åren hade slipat henne till en skarp klinga. Starka händer, hårda muskler, axlar du kunde vila världen på. Huden kysst av sol och havsvindar, blonda lockar knutna av salt. Ett ärr löpte från hakan upp över kinden, det lyste rött i eldskenet.

Assar sökte efter orden, flackade med blicken. De befann sig mitt i ett dryckesgille. Byborna samlades på vallen för att fira höstdagjämningen; det magiska dygnet som var absolut jämnt fördelat mellan natt och dag.

Det hägnade gräsfältet var pyntad med björk, vimplar och blommor. Mjödets flödade bland de stojande människorna, skålar höjdes för god årsväxt och fred. Grisar stektes över härdar, det luktade fränt av rök och stekos. Spelmännens rytmiska trumslag dunkade i kroppen, sprakade i venerna.

Han stakade fram: ”Jag har hört rykten om din hemkomst. Välkommen hem. Hur... hur mår du?”

”Förbannat skönt att vara på fast mark. Jag har inte haft rena kläder på flera år.” Hon gestikulerade mot den eleganta, mörkblå kolten. Ett tveeggat svärd hängde i bältet kring midjan, det silvertvinnade hjaltet blänkte.

Assar log ansträngt. Hennes blick brände mot hans hud, fick hans ansikte att hetta. Han kvävde en instinkt att fly och kasta sig i den närmaste härden.

”Än du?” frågade Rifla.

”Inte mycket. Jag hjälper mor med räkenskaperna och handelsavtalen.”

Ett kort ögonblick syntes vemod i hennes ansikte, sedan blev blicken hård och vass. ”Hälsa hövdingen.” En klang av ironi i hennes röst.

Det outtalade hängde i luften mellan dem som gift. Svett trängde fram i Assars panna, trots den svala kvällsluften. Värken stegrade i benet – han bytte ställning, skiftade vikten mot käppen.

”Trevligt att språkas. Jag ska gå till mina fränder nu”, sa Rifla och nickade mot en handfull människor som drack kring en sprakande härd. De var krigare och rövare stora som oxar och hårda som järntänger.

Tankarna stormade. Det här var hans chans att tala med Rifla – att ställa allt tillrätta.

Jag får inte vara en vekling. Inte nu längre.

”Vänta”, Sa han och höjde handen.

Hon hejdade sig i steget, rynkade pannan.

”Jag... Kan vi inte prata mer? I enskildhet?”

Rifla tvekade, såg mot sina fränder med sammanbitna läppar, gnuggade pannan. Det stack till i bröstet; Assar kände igen den rörelsen. Ett minne från ett avlägset och halvt bortglömt liv.

Hon suckade. ”Visst. Men då måste vi ha öl.”

*